Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35122
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar

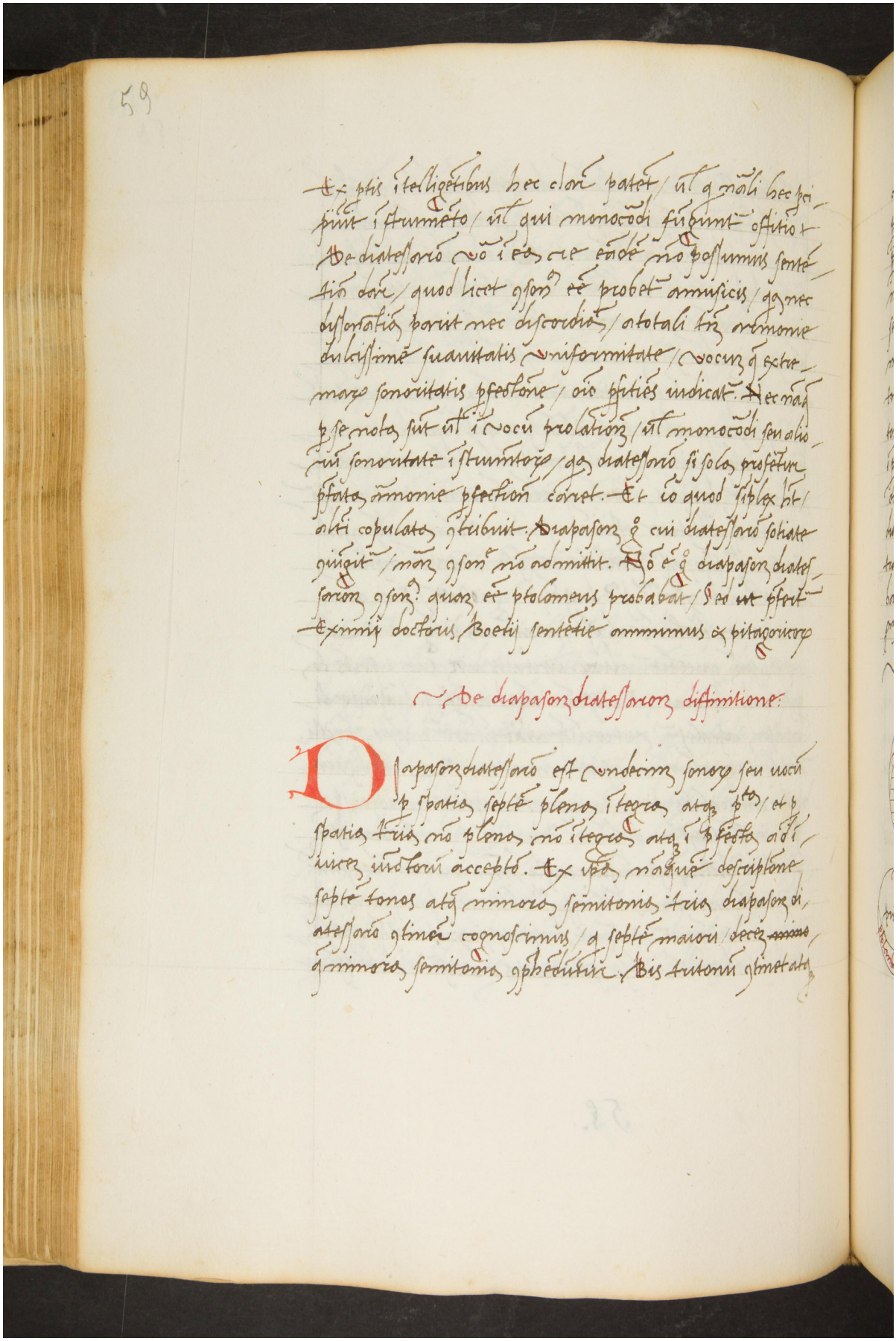

59

Ex ptis itelligentibus hec clare patet / ut q nolli hec ci
pint i stumeto / ut qui monocordi fugiunt officio
De diatessaron non in ea re eadem non possumus senten
tia dare / quod licet gsonam ee probet amusicis / qa nec
dissonatia parit nec discordia / ot totali tria armonie
dulcissime suavitatis uniformitate / vocum q extre
mare sonoritatis pfectione / oio pfectis indicat. Hec nam
p se nota sunt ut i vocum prolatione / ut monocordi seu alio
cui sonoritate i stumentorum / qa diatessaron si solo profertur
pfecta armonie pfectionem caret. Et eo quod simplex est
alti copulata q tribuit. Diapason q cum diatessaron sociate
quiescit / non gsonam non admittit. Ho e q diapason diates
saron gsonam: quam ee ptolomeus probabat / sed ut pfect
eximij doctoris Boetij sentetie omnimus ex pitagoricorum

De diapason diatessaron diffinitione:

Diapason diatessaron est undecim sonorum seu vocum
p spatia septem plenum i tegra atq pfecta / et p
spatia trium non plenum non i tegra atq i pfecta ordi
nem iudicum accepto. Ex ipsa namque descriptione
septem tonos atq minorum semitonia tria diapason di
atessaron q tinem cognoscimus / q septem maiori decem minus
q minorum semitonia q phedutur. Bis tritonum q inter atq